

Розділ 20

- Таксі! Кому таксі?
- Квартири біля моря, недорого!

Привокзальна площа у Сімферополі нагадувала східний базар. Тут метушилися сотні пасажирів у барвистому одязі, з валізами і торбинками з південними фруктами, одні – з бронзовою морською засмагою, інші, ті, що щойно прибули – блідошкірі мешканці мегаполісів, в очах яких світилася мрія здобути собі за два тижні відпустки такий самий розкішний кримський подарунок на згадку.

Марк вкотре потішився, що таки не піддався першому пориву і залишився у Києві на день. У нього був час і для того, щоб продумати маршрут, і для того, щоб передбачити для цього транспорт. Він навіть знайшов квартиру – через один з численних форумів, відвідувачі яких розказували всілякі історії, переважно страшненькі, часом кумедні, про свої пригоди в Криму. Тут, на форумі, поміж всілякого мотлоху він натрапив на фотографію затишного будиночка з видом на море. Люди, які там зупинялися вже не вперше, дуже нахвалявали і місцевість, і господиню. Марк через той же форум довідався її телефон, подзвонив – і, на його щастя, саме на ці кілька днів одна з кімнат була вільною. Голос хазяйки йому сподобався не менше, ніж фотографія будиночка – спокійний, серйозний. Вона не ставила зайвих запитань, хоча на Маркові запитання відповідала коротко, чітко і зрозуміло. Вони домовилися, що Марк приїде увечері – отже, він міг спокійно погуляти по місту.

Сімферополь виявився маленьким провінційним містечком, що становило несподіваний контраст із велелюдністю вокзалу. Марк пройшовся по центру, потім забрів кудись у плетиво маленьких вуличок. Стандартні цегляні кількаповерхові будинки чергувалися тут зі старими обшарпаними хатками, і скрізь тротуари були встелені перестиглими абрикосами й аличкою. На гарячому асфальті вони пахли варенням, і над ними крутилися оси. На базарі поряд з уже звичними Маркові ятками з'являлися й екзотичні продукти – сир сулугуні і довгі фруктові ковбаски з горіхами – чурчхела, як називали їх продавці, чорняві, по-східному балакучі татари.

- Це татарські? – допитувався Марк у продавців.
- Татарські, татарські, – охоче відповідали продавці. – Бери, смачненькі, свіженькі...
- Та не слухайте ви їх, – кивнула на продавців похмура тітонька з торбами. – Теж мені, татарський сулугуні... І сир, і чурчхела взагалі-то грузинські, але їх тут місцеві роблять, непогано, до речі. – Тітка говорила по-російськи, але повільно, так що Марк її добре розумів. Взагалі він звернув увагу, що на вулицях в основному лунала російська: ні української, ні татарської він за півдня так і не почув.

– Але краще, якщо хочете попробувати місцевої екзотики, їдьте кудись подалі від туристичних місць, – вивів його з задуми тітчин голос.

- Куди? – Марк таки зацікавився місцевими делікатесами.
- Ну не знаю... Хоча би в Бахчисарай. Хоча і там туристів навалом, але принаймні місцеве населення – в основному татари. Зайдете на базар, там всякого добра – купи не хочу!

Марк про всяк випадок відмітив Бахчисарай на своїй карті. Було вже по обіді, до його тролейбуса до Ялти залишалося не так уже й багато часу. От іще місцева екзотика, – думав Марк, – міжміський тролейбус. Хоча, з іншого боку – чому би й ні? Транспорт дешевий, та й повітря не забруднює, як ті маршрутки...

Щоправда, всі мінуси тролейбусної подорожі він відчув на собі, як тільки вони виїхали за місто. Старий тролейбус підскакував на кожній ямці, і пасажери, ойкаючи, підскакували разом з ним. Зате з вікон відкривалися справді чудові краєвиди: спочатку степові рівнини з хатками з місцевого каменю, далі – сади, виноградники, а тут вже починалися й гори, порослі соснами. На перевалі у Марка задзвеніло у вухах, і він, як у літаку, відкривав рота і ковтав слину. За перевалом дорога стрімко повилася донизу, і скоро між деревами заблистіло синє дзеркало моря. День був спокійний, сонячний, тільки на горизонті клубилася якась мла, і тому навіть не було видно, де закінчувалося небо і починалося море – суцільна синява. Вони проїхали Алушту і попрямували до Ялти дорогою понад морем.

У Ялті Марк пересів на маршрутку, яка відвезла його до сьогоднішньої мети подорожі – села із загадковою назвою Місхор. Ближче до моря височіли сірі бетонні пансіонати, а вгору, між крутими вуличками, більше схожими на гірські стежки, були порозкидані хатки, в одній з яких Марк і мав намір оселитися на цих кілька днів.